

REVISTA LITERARĂ

reportaj - satiră - umor

Director:

SIMION NICLEA

Inregistrată Tribunalul Arad,
Secția III Nr. 22/938

Redacția și Administrația

ARAD

Str. V. Babeș Nr. 10.

Telefon: 10-83

ABONAMENTE:

150 lei anual, 8 dolari pt. America

500 lei pt. întreprinderile mijlocii;

1000 lei anual pt. marile întreprinderi. Abonamentele se plătesc înainte.

Insemnări de drum

— Sau când te plimbi mai mult prin birturi —

Fiecare sat, fiecare oraș cu socoteala lui. Noi la Arad le avem pe cele noastre. Alții le au pe ale lor. Lucrurile acestea se știu, așa, teoretic. Văzute și cenzurate practic, poate au o altă socoteală, un alt farmec și câteodată o pacoste pe care n'ai fi bănuț-o nici în gând... Lucrurile acestea le-am experimentat, pe piele sau dacă vrei, pe dărușă proprie.

Adică, lucrurile s'au petrecut cam așa cum urmează mai la vale.

Plecasem dela Arad ca să fac o mică plimbare de refacere a... înstrăjel.

Și-am luat-o la drum într-o direcție pe unde încă nu-mi călcasem picioarele: în Banat pe valea Arșului de pe unde sunt toți băștenii buni de gură, ocoși și veniți cari s'au stabilit pe noi prin Arad (unde, așa între noi vorbind, or să facă un cerc al băștenilor, pentru o mai bună petrecere...)

Pornisem cu un fel de idei preconcepționale culesse de nu știu pe unde, cari îmi indicau anume că băștenii ar cam muri de tușit. Dar drept să vă spun n'am auzit tușind nici unul. Din contră, am întâlnit numai oameni zdraveni, de să tot uși la ei...

Și am poposit la Oravița, — cenșă la lor.

Imediat am fost întrebat dacă vreau să mă duc la „Grădina de...“

— Desigur! am răspuns.

Și m'am gândit: dacă-l vorba de apoi desigur se poate... trage

va acolo!

Și n'adevăr: se poate trage la

ăsea bine de tot! Și se mai poate

trage la popice, numărul unu, —

me se exprima un localnic, pasionat al acestui joc...

M'am interesat dacă mai sunt și

lucruri interesante de văzut și

s'au indicat alte câteva „birturi“.

Unele umblă numai băștenii, în

ele numai veniștii, ca de exem-

plă „Coroana“. Toate localurile

au un singur lucru comun: se bâr-

țesc în ele de mama focului. Unul

scapă de gura lumii și fără a fi

„birt“ cum se cuvine...

M'am continuat drumul la Reșița.

Am plecat cu un automobil

pe se stricase pe drum. Am în-

țiat aproape un ceas și înainte

ă, s'ajunge la stația unde trebuia

luăm un alt tren pentru Reșița,

am ars: trenul plecase fără noi,

în drum ne interesasem și ni

spusese că avem legătură. Vă-

zând că trebuie să așteptăm — toți căși mergeam spre Reșița — aproape două ceasuri, primul lucru a fost că ne-am interesat la împlegății de mișcare despre cele petrecute. Și am primit un răspuns ciudat:

— Cum voiați să călătoriți: sus pe motor?.. Că era supraîncărcat!

— Dar, mă rog, — a replicat unul dintre noi — dacă soseam la timp nu era supraaglomerat motorul?

Supărat că a fost înfundat, împiegatul cu pricina s'a umflat în pene și ne-a întors spatele. Rezultatul sau — dacă vrei urmarea a fost o prea frumoasă și documentată reclamație adresată Cefereului...

Dar în fine, după două ceasuri de așteptare și consumarea alor nu știu câte sticile de bere la bufetul primitiv din stație, am plecat spre Reșița unde am ajuns odată cu seara. Deci trebuia să cirăim. Și ne-am dus la „Otenia“ unul din nenumeratele și marile restaurante și localuri din Reșița.

Au sărit chelnerii să ne servească, după o listă de mâncare bătută la mașină, listă, în care cu o plăcută surpriză, am găsit următoarele delicatose:

„Cașcava Balcanic și Cacaval la cepac“; „Crap natur, pane și rasol“ (cineva făcu constatarea: cum or fi crăpând ăștia pane și rasol când numai natura se poate crăpa?); iar printr-o greșală de lectură, unul găsi în listă și „Fell de mușchi ala fermoar“, celace ne-a amintit o delicioasă glumă cu fetele moderne, dar care nu se poate transcrie aci, din cauza duduștelor cari ne citesc... Controboind mai departe în jungla mâncărilor oferite de restaurantul pomelit, am mai găsit „Frigărul Hoților“ și „Mici ala lordache“. (Cu toată laudă, dar mici n'au prea fost la înălțimea... berii!)

Tot într-o listă a restaurantului acesta am mai găsit o supă de vacă poloneză. Ceva neobișnuit. Dar ne-am păcălit, căci până la urmă s'a dovedit că vaca fusese toată ziua de a noastră, românească... Ce să-i faci!... Afaceri și gata. Și ca să ne mângăiem și să ne îndulcim gura, am consumat o porție de itancuri cu mere, dar nu ne-am prea putut dumeri ce treabă a fost...

O caracteristică a locului: nu se dansează. Muzica sălta în ritmuri turbate de dans, dar nici o pereche nu se învățea în patratul destinat

acestui scop. Temperament ciudat la oamenii aceia. Stăteau la mese, liniștiți de parcă ar fi fost într-o Catedrală...

Dar să-l lăsăm.

Un lucru ciudat pe care l-am observat în tot drumul făcut prin Banat: totul aparține Reșiței. Unde te uiji, unde te învăț, tot de tablitele cu inscripția „U.D.R.“ și numărul de inventar dai. Pădarile sunt ale U.D.R.-ului, strandurile — în cari particularii nu se pot răcori numai cu „aussweiss“ — sunt ale U.D.R.-ului, restaurantele, casele câmpurile, eleștaele, drumurile, tot, tot până și oamenii sunt ai U.D.R.-ului... Nimic nu-i particular. Totul e proprietatea marelui societăți și fără ea nu se poate face nimic, oricine ai fi și orice ai face. Un mic imperiu, deci, admirabil organizat în schimb...

al. m.

Sport

Coana Tinca deși în vârstă, s'a pasionat de matchurile de football. Deunăzi, era la O. N. E. F. lângă conul Tache, și urmarea jocului.

Conul Tache stă pe strada coanei Tinca, și la întoarcerea dela „mecl“, o conduce până în poartă. Deunăzi, cum spuneam, conul Tache așezat lângă coana Tinca, tocmai explica un shoot, când deodată se opri și arătă cu degetul spre un spectator:

— Uite, coană Tincușo, vezi pe tipul de colo? E al mal mar escroc al pământului. E un măgar, o canalie, un pezevenghi, o lepră, un tâmpit și un laș!

— Aoleu, coane Teche, scriem-te rog toate astea pe hârtie, la lușeală!

— De ce?

— Am nevoie să le spun și eu lui ginerele meu...

Hotărârea definitivă

Tânărul Tiberiu care e un băiat foarte socotit, se duse în vizită la d-ra Ortansa și o întrebă:

— Ortansa... dacă ți-ai cere mâna, ce mi-ai răspunde?

— Ți-aș da-o cu plăcere, Tiberiu.

— Atunci uite ce e: mă duc să mai întreb și pe Amelia și pe Augustina și poate și pe Georgeta și apoi mă hotărâsc definitiv!

Gila Juân Nojiță șicire

Iacă mă că o vinit cum să cage vara și geabună-sama la tăși vă plașie să merești o țiră să vă scâlțați și să vă mai răcoriți o țiră. Numa

nu tăși șciți innota și ge așeia vi frică să vă băgați ingei apa mai marie și inge vă puceți răcori cam să cage. Apu iacă ca să nu zășieți că ios uom rău și ge baiu și nu vă spun și voauă șie șciu vă scriu ași cum trebe să învățați să innotați.

Mai naince ge a pleca ge acasă fașieți binie și vă spălați ca să nu fiți nelăuși pă grumaz și pă pișioarie pă când agiungeți la scaldă. Apu după șie vați spălat bine cu sorpon și cu apă caldă vă suiți în pod o vă dușieți în cămară și vă cotați o funie bună și curată lungă gi voi doi-tri meteri apu o pocoliți binie în ton popir și plecați la scaldă. Agică la valie, la Cris, la dolmă o la Murăș după cum vis sacile gi aproape gi iele. Da pă drum o pă marginea apii cotați gi gășiți on bolovan cât mai marie pă carie săl puceți liega on capăt a funiei. Da săl innodați binie ca să nu să geslege și să aveți grijă ca funia să nu fie roasă ca să să rupă cumva că atunși n'afi făcut niși o triabă. Noa și după șie ați găsit bolovanu și lați legat atunși cotați și voi o tufă inge să vă gesbrăcați. După șie vați gesbrăcați luați bolovanu în brațe și vă dușieți pă marginea văii și naince ge șie să vă băgați în apă vă legați șielălat capăt gila funie gi grumaz. După așeia luați iară bolovanu în brață și vă băgați în apă și vă tăt băgați până ingei apa mai afundă și aclo dați drumu la bolovan ca să vă țină în loc și să nu vă inecați. Dacă cumva iestă pin apropiere on țăr-mure mai nalt și lângă iel apa îi mai afundă atunși să vă suiți cu bolovan cu tăt pă țăr-mure și să săriți cu bolovan cu tăt ingei apa mai afundă și ciar dacăi mai afundă gi doi meteri. Numa să aveți grijă că când săriți să lăsați bolovanu gin brață că dacăl țineți în brață atunși nu puceți innota. Dacă lie fașieți pă tăce așe cum vam spus io apu pă când agiunge bolovanu la fund și voi șciți innota... și barem atunși șciți și voi că nu vă mai innecați nișiodată ge acle inaince.

Apu dacă fașieți aieșce atunși săm scrieți și mie cum o fost că dară io am învățat altfel să innot. Eșcia mi lio spus on domn și aș vre să șciu și io dacăi mai binie să inveni așe să innoți o tăt așe cum am învățat io când am fost prunc mic la Moniesă.

Apu amu șie să vă mai scriu că dară tăți vis la sășiere și aclo vă petreșieți binie cu fecile și cu muierile că vă șciu io. Numa geon lucru imi parie mie rău că nu aveți gi sășierat așe cum o fost mai amu anu și în șielalți ani. Dapu șie să fașiem dacăi așe cum îi. Da nai bai. Că greu o fi amu numa o fi mai binie geamu în ton an numa să nu vă spărieți și să nu fiți ingrijați.

Numa ge așeia să nu vă fașieți cu hărge numa să nie trâmicești abolimentu la foate că vigeți voi că mai trebe să nie și răcorim cu căceo iagă gi bere pă vremea asta.

Al vostru
IUAN NOJIȚA

Rânduri Şegane

Au scris destui diverse cronici, privind destule regiuni,
Dar n'ancercat nimeni să scrie de cartierul cu minuni...
Deci ca să fim şi noi în notă, să nu fim cu mult prejos
Cam ce e mai nou prin Şega, vă spun acum ceva mai jos.

Noi n'avem apă ca la mare şi nici răcoare ca la munţi,
In schimb căldura ne topeşte şi apa curge de pe frunţi...
Noi n'avem plăji ca şi la Neptun, şi pentru seară cinema,
Da'n schimb avem bălile noastre, şi pierdem banii la „Varga”
Că uni-s însă „Vulturii” şi nu-şi pot stămpăra aleanu,
Se mai distrează c'un „maccao”, în birtul denumit „Jidanul”
Pe bălţi îi vezi pe Țigănuşi, făcând cu troaca canotaj,
Pe Mitru cel pelg şi Remus, sătui de bere şi tapaj,
Chiar „Desz” prim boxeurul nostru, decând e stinsă orice briză
Abia mai poate să râsuflă şi-abia mai ţine o repriză,
Iar Ghiţă cel cu apă'n ghele ce-şi poartă nasu tot mai sus,
S'a'nspăimântat văzând că „Stela” pentru dânsul a apus...
De „Tenzi” n'am mult a vă spune, a spus ea c'are peţitori
Cu miile tot doctori, ingineri, miniştri... ba chiar şi profesori
...Dar, dâns-e-i nu-i cam trebuieşte; ea vrea cu mult mai mare
Doreşte un cizmoş de şarb, din Gal, ce numai cizmele le are.
Iar „Catiţa” cea renumită, îşi dă aere de primadonă
De când e ceva pe la „Astra” şi-i scrie unul de pe zonă.
Aşteaptă dânsa cât aşteaptă, dar însemnaţi-vă vă rog...
Nu poate uita boschetul cu freamăte de pedagog!...
In colo e fată cam „slăbuţă” prea mult se'nvârte pe la sport
Iar sta mai bine pe acasă să şi ţese pânza dela cort,
Pe ceilalţi şi celelalte, ce le-am uitat rog să îmi scrie
Că nu m'a mai slujit memoria şi nici n'am mai avut hârtie
Dar s'or schimbă iar lucrurile şi pe atunci chiar vă promit
Că n'o să-mi scăpaţi nici unul...

Vă salut eu,
Şegănit

Băiţa

— Dumineca trecută, un toporaş
dela noi a volt să arate cât de di-
baci ştie el mână arma. Acest lu-
cru l-a arătat bineînţeles la bălile
dela Crăciuneşti unde era mai multă
lume care să-l admire. O şti şi
papa oare să facă mânări de armă?

— Trei dşoare dela noi au luat
un obicei tare ciudat. In lipsă de
umbrie şi pentru ca să nu le arda
soarele, îşi pun pe cap nişte frunze
de bostan. Nu-i de mirare. Frunze
de bostan pe bostan. Frumoasă a-
facere.

— Domnişorii din Călneni, pot fi
liniştiţi, căci în curând li se va în-
deplinî cererea.

— In zilele de târg, vedem colin-
dând prin piaţă, fără nici o ţintă
zi nici o ocupaţie, pe nişte dşoare
din Băiţa. Ar face mult mai bine
dacă l-ar ajuta Badi Nicodim, care
e prea bătrân pantru meseria ce o
exercită.

Dezna

— Cineva se întreabă care au fost
domnii ăia care cântau venind cu
trenul dela Moneasa Duminecă. „A
mea mândră e Deznana”? Şi oare
pentru ce cântau? Au avut vreo
mândră peia noi? Şi care a fost?
Nu a fost şi ea la gară? Cine ştie
este rugat să ne spună şi nouă.

— Unul dela noi mare de statură
capătă mereu bătăle dela alţii mai
tineri ca el. Astfel Dumineca trecută
la horă l-a bătut un... „mucos”.
Bravo sefule rabdă cât poţi ce cel
ce o rabdă e mai tare dar nu ştiu
ce o zice fata ăia dacă aude că
vrea să te bată şi Lăzaruş care
spune că iar fi dat Duminecă peste
nas. Aşa e? Spune.

Vărfurile

— Un drăguţ funcţionar de la
gara Vărfurile a fost văzut făcând
curte unei Țigănci.

Dar se vede că nu prea are falmă
bună pe acolo deoarece şi gazda
unde şedea l-a dat catrafusele afară.

Şi mai face mizerie unor func-
ţionari aflaţi sub mâna lui, sau asta
se întâmplă numai când are câte
un randes-vous, care dă chics?

Covăşinţ

Di. Hăptuş alias Purţii de când
primeşte injecţii pentru vindecarea
unei boli curente dela inimă, s'a
imbolnăvit sub t... cap şi începe
să dea semne vadite de scrânteală
serioasă. De câteva timp a uitat nu-
mele şi pronumele prietenilor săi
astfel s'a văzut să-l boteze a
doua oară. Bgă bine de seamă
prietenii, şi să şi menezeli căpăţina
că altcum ne vedem forţaţi să scoa-
tem în evidenţă alte lucruri gingaşe
capabile să-ţi creeze o reputaţie care
pe greu o meriţi.

— Un impiegat dela primăria
Covăşinţ, a intrat la grije decând
s'a însurat. Din cauza grijei, l-a
crescut nasul de parcă se făcea din
zi în zi mai mare. S'a dus la spital
şi a cerut ceva pentru ca să nu-
mai crească nasul. Medicii au fost
buni şi l-au făcut pe plac, aşa că
amicul nostru poate face în dragă
vole curte...

Gura-Barza

Aici un vechu cântec glăsuieşte:
„Gura-Barza sat frumos mergi pe
sus şi vii pe jos” aşa a pălî-o şi
unul ce l se zice Ienă sosit la noi
la pescuit şi care a făcut pe en-
glezul pe jos cu 80 pe oră.

Noi ăştia dela Gura-Barza ce nu
avem altă distracţie decât cinema-
tografatul am ruga foarte mult pe
stimatale din „Banda lui Tânase
din Brad ca în timpul rularii fil-
mului să păstreze linişte să nu jipe
întruna că nu-s la Mantova.

Ineu

— Pe la gara CFR din Ineu, e
văzută foarte des o domnă din Şi-
cula. Nu ştim ce rost are prezenţa
ei la gară, mai ales că vine tot-
deauna după ce trenul a plecat.
Poate aşteaptă ceva dinspre Sebiş?
N'are bal, trenul s'o calce, că
are cine s'o lege.

Brad

In ultimul timp s'a remarcat la
noi o mare ofensivă în lumea ci-
vilizată unde fără îndoială este cla-
sificat şi Fivka „Ciubotaru” — pe
româneşte — care deşi din punct
de vedere anatomic este din rasa
degenerată dă lecţii de sociologie
şi de salturi în picaj paste gardu-
rile vecinilor.

— Dintre marii „naţionalişti” cel
mai răsfăţat este unul ce ţine că-
stafetele la jdan.

— La Brad o dudule din piaţa
lancului blondă ornamentală, cultă
şi literată prea îşi dă aere, parcă
dânsa ar fi impuşcat francul. O
sfătuim să mai cetească şi ceva
cărţi din lumea modernă spre a
lua cunoştinţă despre felul cum să
se poarte cu colegii.

— Pe Tonci la intervenţia unul
confrate a trebuit să-l lăsăm de
sub condelu.

Hălmaşiu

Cu ocazia praznicului de Sf. Iile
— fără a fi vre-un Lie printre ei —
în curtea unui avocat din loc, s'au
adunat mai mulţi studenţi şi o stu-
dentă etc. (un v. avocat, (ă) un v.
medic, un v. preot) pentru a face
un chef să-i meargă vestea în im-
prejurimii. Zis şi făcut!

Când totul era pus pe roate, lată
că soseşte la faţa locului un mu-
safir nepoftit, cum se întâmplă cu
acesta întotdeauna, vorba ăia „Lu-
pul schimbă părul dar năravul ba”.
Acesta cu pricina era tocmal can-
celaristul avocatului care găzduia.

Cu toate acestea în urmă le-a
părut bine de prezenţa musafirului,
căci cum era acesta un palavragiu
i-a distrat în schimbul beuturii con-
sumată, dar nici prea mult n'a con-
sumat căci li erau dinţii stricaţi.

Nu-l vorbă s'au petrecut bine căci
cu fete cu băcşi la un moment dat
trezit că abia mai stăteau pescuind
decum în picioare.

Spre sfârşite tinerii aranjatori au
încercat să î şele pe mosafir care
nu se amezise deajuns.

Astfel au încercat să-l amestece
beutura — căci aveau de două fe-
luri — dar şiretul de cancelarist a
mirosit intenţia tovarăşilor şi în semn
de răsbunare sau mai ştiu eu —
căci ştiu vorba ăia „răsbunarea arma
prosiului” — sau din nenorocire
a aruncat beutura cu pricina chiar
pe bietul v. medic.

Mare necaz li fusese prin acea-
sta bietului băiat, căci de data a-
ceasta li puse în imposibilitatea de
a se mai plimba cu domnişoarele,
deoarece miroşea a beutura şi ei
nu ar fi vrut pentru lume.

Ba se temea că nu va putea
merge nici pentru a doua zi la
Vaşa, unde mai plănua probabil
vre-un chef.

— Ua din cuconişele ce se pim-
bă des cu nişte viitori ofiţeri, a
scăpat într-o după masă cu unul şi
a ajuns chiar la podul Băneştilor.
din nenorocire au fost mereu con-
turbaţi, cu toate că ei ardeau de
nerăbdare să rămâie singuri.

— Domnul Gheorghe, a fugit a-
casă dela Bulzeşti, şi s'a apucat la
comerţul cu dihorii. Nu ştim ce va
zice Şandor, când va auzi că l-a
luat Gheorghe meseria. Ar fi bine
însă ca Gheorghe să facă bine să
vândă dihorii vii, nu morji, cum a
făcut în rândul trecut.

— O simpatică dactilografă din
Hălmaşiu, este amoretată tun —
vorba ăia — de un tinerel. Ea în
semp că îl lubeste îl conduce în
flecure seară până la poarta casei.
Mai departe doamne fereşte.

Sebiş

— La Sebiş a început distra-
cţiile. Doamne de toate categoriile
sunt văzute plimbându-se până seara
târziu, peia pod. Nu vorbesc decît
de noi veniţi în localitate care
s'au înmulţit simţitor. Săracele li
dau seama că acum au ocazia să
trăiască cum le place.

— Două doamne din Sebiş care
se plimbă şi ele seara pe pod,
angajaţi un „profesor” să le înve-
dânsuri... moderne. Vezi doamne
ţara arde, şi ele... dansează.

Vaşa de jos

La Vaşa mizeria ca după un bon-
bardament. Peste săptămână ca
şi linişte ca în comunicatele fra-
ceza din Septembrie.

Dumineca însă totul e ralu şi-
fi şi mai şi, dacă domnul căruia
se zice „Miniorica” ar mai lipi
pe la dans. Prea e daiboz până
se rupe acul dela siringă.

Nadăş

Loc, cu priveleşti încântătoare
pentru vânat. Anul acesta dator
zăpezii prea mari, a înlesnit vâna-
torilor dela „Firma Veche”, open-
ţile. Cerboalca neputând înfrun-
nămeşii arunca priviri de milă
nătorului şi datorită respiraţiei
celerate a fost cuşată. (Cum adică
Ojaşa cu sosirea anotimpului
vară, vânatul nu se mai face
ped.s apostolorum” ci unii vâna-
tori de... se deplasează cu
şina”. E şi mai delicios vânat
capturat în felul acesta. E de-aj
un clacsonat şi animalul sălbă
este atras de „magnetul” dela
lan.

Sărmanul „Cerb”, acum li cre-
câte două coarne pe ramură într-
an, nu una cum e natural.

O „Căprioară” cu ochi albaştri
cu... (ghiciji ce?) şi cu priviri
Cameleon, după ce răfăcise câte
săptămâni pe meleaguri stră-
spre frontiera de apus, cu ma-
greutate şi a găsit baza de plec
Ca să fie expusă „mai clar” în
vânătorilor şi mai bine „ochită”
asociat cu trup şi suflet cu
boalca, aceasta fiind mai bătr
şi cu mai mare experienţă.

„Bogoş” vă poate da mai mu
indicaţii.

Eternul Mitică

Mitică, ogeamii în ale muzicii,
deunăzi o cronică muzicală.

— Cu siguranţă că ăsta cu
semnează cronică a făcut şco
comercială! declară el.

— De ce, Mitică?

— Păi nu vezi că în loc să
trebuieţeze termenii artistici, să
despre „registru”, „factură”, „timbru”

— Eu cred Mitică dragă că
timpul să te însori... să iei şi
nevastă...

— Nevasta cui?

Orb prin delegaţie

La „Modern”, strecurându-se prin
mese, neobservat de chelneri,
găligan întinde mâna:

— Fie-vă milă de un biet
spune el.

— Bine, măi, dar eu văd că
eşti orb de loc! îl apostrofă
prietenul nostru actorul B. d. v.

— Eu nu, dar cer pomană pe
tovarăşul meu orb, care este al

— Şi ce face el acolo?

— Se uită să nu vină vâ

Ciubărarul dela Vidra.

Iobag om fost. Pământul vi l-am muncit cu trudă.
Nu v'afți uitat, odată, cum fața îmi asudă...
Din zori până în noapte tot scormonit-am glia.
Și așa de ani și veacuri mi-am tras eu sărăcia...

Sub pocnete de pleasnă în urlete turbate
Plecat mi-am purtat jugul pe brazdele farate
Voi mi-afți rânjit, eu Doamne abia îmi trăgeam plugul
Eu om muncit pământul — voi i afți luat belșugul.

Cu mâna sângerată de spini și pâlămidă
Cu sufletul cenușă, ingenunchiat de obidă
Mi-am plâns la câte-un capăt de brazdă 'n pumni necazul
Setoasă mi a fost gura și plini de rani grumazul...

Iobag plecat, un câine flămând, ce-și urlă traiul
Eu v am lucrat moșta — voi nu mi-afți dat mălaiul!!
Marita mi au în vatră de frig și foame pruncii
Căzut am eu în holdă, iobag plecat al muncii.

Ingenunchiat... cerut-am spre ceruri îndurare
Vărsând un râu de lacrimi bolnave și amare...
Și mi avziși O, Doamne! din slavă a mea rugă
Tăria, Tu mi-ai dat o — Să nu le mai fiu slugă!

Pământul ăsta, munții și apele — și toate
Mi-au spus că-s ale noastre. Și-atuncia până 'n coate
Mi-am sofulcat cămașa — mi-am ascuțit săcurea
M'am înfrățit cu drumul, cu munții, cu pădurea...

Și când un glas de buciurn tuna pe-un vârf de munte
Urcați-m'am furtună... cu picurii pe frunte...
Să-mi vărs din piept odată amarul și veninal
Să i spulber pe vecie, că spulbera-mi-voi chinul...

În frunte a mers Horea — ne-am pus de-acurmezisul
Și n'afți trecut. Să treceți nu v'a lăsat nici Crișul!
Am dot și noi bir morșit, i am fost datorii cu ceva,
Dar moartea fu a voastră pe Crișuri și la Deva.

Destul răbdat a bicul iobagul, pe spinare
În munții țării mele, nimica, Groful n'are!!
Nimic! În hora morșii noi prinsu-ne am în silă.
Dar prinși... Zdrobirăm șerpții c'ocinca fără milă.

Not n'am uitat de atuncia! — Și de „le” trebuie țară
Să vină aici... să vină! Pământul să ni l ceară.
Că sus pe grindă casei, nepotul dela Vidra
Mai are o secure să spintece iar hidra...

Tr. Russu-Șirianu.

Din volumul manuscris „Incrustări pe răbojul veacului”.

De fără desen

Că, hai să mergem la lea-seară.
Mergem, dacă îi afți Dar
pe care îl va produce
cea cea nouă.

Indoielă că amicul nostru
un mare umorist.
Cred însă că
provoacă râsul, nu o
dată dinadins.

ne al văzut la serata d-nei
anu?

foarte multe actrițe: Mița
Sturza, Marioara Voi-
și Luca...

cum văd, ai putea spune
„salonul de toamnă”!

de gripă, dragul meu.
olează-te: e o boală la
neri.

să fiu sincer, doctore, ași
alceva. De pildă, o piesă
escu.

Un funcționar din
sare și a omorât prietena
de revolver.

om! Îl înțeleg Nu putea
fără la și... a ucis-o!

— D-ta cunosti mai bine pe stă-
pâna casei Mi ai putea da unele
lămuriri asupra ei?

— Cum să nu. Are o eluniță pe
șoldul stâng... Pentru rest, întreabă-l
pe amicul nostru Iorj, căci o cu-
noaște mai bine..

— Ști ce mi-a spus Bob eri după
amiază, la ștrand?

— De unde vrei să știi?

— Mi-a declarat că de câte ori
mă vede, mă găsește tot mai fru-
moasă.

— Ar trebui să te vadă mai des

— Ai observat că bljaril, când
se retrag seara, întră cu bicul în
casă?

— Da, și ru mă surprinde.

— De ce?

— Fiindcă sunt toți oameni în-
sureși.

(v.)

Vilegiatura

Astă vară, prin luna Iunie, doi
amici se întâlnesc în fața Teatrului
National.

— Unde ești holărât să mergi în
vara asta?

— Nu știu, dar tu?

— Nici eu nu știu.

— Atunci, probabil că o să ne
întălnim acolo!

D-șoara Gândilă Mărioara,
funcț. oficiul telefoanelor
Arad
și
D. Stoian Petru, funcț. pre-
tura Șiria
Iogodiți.

Neexecutare de ordin

La o colectură a Loteriei Statului,
s'a prezentat ordonanța unui căpitan,
cerind să i se vândă „lozul norocos”.

— Alege tu, mă camarade — i-a
spus funcționarul, — că poate îi
porji noroc d lui căpitan.

— D-le, ce să aleg eu? Dv. nu
înțelegeți că d. căpitan mi-a po-
runcit să viu cu lozul norocos?
Dați-mi-l dv!

Funcționarul, amuzat de candoa-
rea soldatului, a căutat să i explice
sincer că nu se poate și dinainte
care o să fie lozul norocos.

Soldatul însă, nu voia să priceapă:

— D-le, eu afți știu: că trebuie
să mi dați lozul norocos. Așa a po-
runcit d. căpitan!

— Ei, și dacă n'o fi cel norocos,
ce o să se întâmple?

— Vai de mama mea! Mi-a spus
d. căpitan că, dacă nu viu cu el,
mă bagă la închisoare.

— La închisoare? Pentru ce?

— Pentru neexecutare de ordin!

Moriș

Moriș a intrat în biroul Crematorului
spre a cere unui slușbeș câteva infor-
mațiuni asupra chipului cum funcționa-
ză cuptorul care prefacă pe morș în ce-
nușe. Funcționarul îi explică cu lux de
amănunte că Morș așezat în coșciuge,
sunt foarte simplu arși sub acțiunea unei
unei extrem de puternice călduri.

— Aveți și femeii aci?

— Sigur Aveți cumva pe cineva care
dorjiți s'o incinerati?

— Da Aș vrea s'o ard pe soacra
mea!

— Bine, o puteți aduce aci cu ajuto-
rul unei antreprize de pompe funebre.

— Moriș deschide ochii mari de tot:

— Dece s'o aduc cu ajutorul unei
antreprize de pompe funebre? Soacra
mea mă așteaptă aci, în fața ușei..

Sinceritate

Institutorul: — Dragii mei copii,
legăturile dintre mine și volu nu
vreau să fie dela profesor la elevi,
ci dela prieten la prieten. Trebuie
să-mi spuneți tot ce aveți pe suflet,
tot ce simțiți. Ne-am înțeles?

— Da, domnule profesor! mur-
murară școlarii în cor.

— Bravo, așa îmi place, să fiți
sinceri. Ia să vedem acum dacă ați
priceput ce am vrut să spun. An-
ghelescu Virgiliu, ce simți tu acum?

Anghelescu Virgiliu, cască pre-
lung și grăi cu glas metodic:

— Ma plictisesc!

Tocmai de aceia

Prin fața Ministerului de finanțe
treceau doi prieten. Odată unul
din el șopti celuilalt:

— Hai să traversăm strada, nu
vreau să văd pe domnul care vine
pe colo.

— Care e motivul?

— I-am cerut acum doi ani cinci
mli de lei împrumut.

— Putea să îi dea, că e putred
de bogat!

— Păi tocmai că mi-a dat!

Ține minte trei cuvinte

„Bravo!” merge înaint!

Năcaz niecat în vin

O zi astăzi, o zi mâine
Iaca așa vremea să dușe...
Și ce-apropii tot mai tare
Câtă groașa sei cu cruce.

Și dă astă, bini fașe
Șela se-i ortac cu vinu.
Că vezi măi, zău! dă geptu
C'avut bai ieri cu veșinu.

Pântr'on pui, or pântr'o măță
Dăla casă mulce pierce
Ba nu ști, să mai zgogesc
Bai, — să ai pântru muieru.

O! dăpu le poace truda
Tăce-amu să vi le spună!
M'ar lovi și mai rău șuda
Că m'ar trăbui v'o lună.

Da, dașeia m prind io vreme
Să v'nsir pe șeli mai grele
Șe să fân râte dă mine
Șe să fân... și-m rod din piele.

— Lucru aieșta — iel mă gată
Dă-i pă neață... dă i pă soare
Fuji în driapta, fuji în stânga
Pând tātu ești sudoare!

Ș'apu după atăta umblet,
Să n'ai drept nici lo țighere?
Niși n'ai prins bini mășina
Și... s'owzi drașe cum sere!

— Vez, da așce-ți trebe fie!
S'ajungi gol, mânie, poimânie
Vin, duhan, răcie-ți trebe,
Marhă, băgăuș, piini! — cânie!

Ho, măi pușce-o șiel cu coarnie
Când o aud îmi vine greață.
Și să-m treacă pă ie șuda
Rup grumozu, ia v'o rață.

Gură, larmă, s'auri sfadă..
Neș'o dat brânca cu boala.
Io zăc ună, ie o sută...
Pând punie la foc oala.

Io că i albă, ie ca-i niagră
Tăt așe până șe greața
Treșe... pântrud'n hârboaică
'Nșepe să frigă... rața.

Noa, și după atăta sfadă
Dap'ășă faină mâncare
După șe-ai mai tras o litră
Vinie vremea dă culcare...

Și când șorța suflă'n lampă
Iac'o zi iard să dușe
Îi cuprinz cu drag grumăzul
Ingemnând-o să ce fușe...

O pui pă braț să să culșe,
Șașcept traiul șel mai dulce...
Da, dodată sere arsă...
Vez, dă așce-ț trebe fie,
Vin, proștii, duhan răchie!
S'ajunj gol mânie, poimânie
Marhă, băgăuș, piini! — cânie!

Tr. Rusu-Șirianu

Scopuri de răboiu

Un misioner vizita un sat de ca-
nibali din Africa. Sălbaticii știau că
rășbotul a isbucit în Europa și li
puneau tot felul de întrebări asupra
mersului bățăliei.

Preotul le zugrăvi ororile rășbo-
tului insistând mai ales asupra sa-
cificiului atător vieți omenești.

— Sunt morși mulți? întrebau ca-
nibalii.

— Foarte mulți! Miltoane...

— Și... cine îi mănăncă?

— Nu-i mănăncă nimeni. Albi
nu-și mănăncă nici odată inamicul
învinș.

Canibalul rămasă câțva timp pe
gânduri, după care întrebă:

— Dacă e așa, de ce mai faceți
rășboi?

Epigrame

Cumpărând și cetind volumul de „Epigrame” al d-lui I. Valentir,

Din toată treaba m'am ales
C'un „pol” pierdut — bine'nțeles!
Și-acum cu'n ton strig tot mai sus...
Un pol s'a dus; un pol s'a dus;

Tr. Rusu-Șirianu

Dlui I. Valentir, care mă acuză că fac numai „vaxuri”

Valentire, Valentire,
Tar'milă mie de tine,
Că'nghișind tu al meu „vax”,
Ai s'alerși la firma „Pax”

Aceluiaș, cu ocazia apariției volumului său de „Epigrame”

C'a scos o carte Valentir.
De epigrame... nu mă mir...
Ce-i însă mai cu supărare,
E, că nu trece la vânzare

Dlui I. Brânză.

Calculat din cele scrise
Iți spun și eu — ierte-mi-se,
Că iești inimos la rânză,
Însă nu faci nici o brânză.

Răspuns redacției revistei Bravo, care-l caută pe Brânză.

Degeaba l cauși pe Brânză
C'a dispărut pe-al vieții val
Căci ne putând ca să se vânză
S'a transformat în cașcaval.

Un grup de fete ne putând înghiți atâtea sfaturi date lor de Dra Mioara Crudu, i-au adresat prin mine, următoarele rânduri

Cum îi umblă l'ala moara
Tot scâncindu-se de ciudă
Parcă n'ar fi ea „mioara”
Cea bătrână... și sea... crudă.

Redacției, căruia îi scrie colaboratorului „Stofa” că l'a întâlnit de mult prin coloanele revistei

Ce s'antâmplat de nu l-ați întâlnit
De mult prin coloanele voastre?
V'o spun s'o știți în mod cinstit,
S'au cam scumpit „stofele” proaste.

C. Mnerie

*) Dar cele bune ce s'antâmplat. — Redacția.

De acord!

Val și Alecu jucau cărți.
Val e un om foarte cum secade
și n'are nici un fel de viciu.
Alecu e un stricat și are toate viciile, începând cu cel... al talentului pe care-l are de a-și scoate din mână ce carte îl trebuie.

Pentru că Alecu scotea pentru a treizecea oară pe „popă”, Val se ridică furios în picioare și-l strigă:
— Dacă nu joci corect te iau la palmă!

— De acord, răspuse calm Alecu. Dar imi promiți că pe urmă... Dar imi promiți că pe urmă joci mai departe?

Poșta redacție

Corresp. Bârzava — Din cauza înducerii în eroare, renunțăm la serviciile D-tale.

Abonații în restanță, sunt rugați să ne trimită abonamentul la adresa administrației în str. V. Babeș Nr. 10.

Gogoși calde

La Hotin există un bătrân care a implinit 112 ani. Până mai deunăzi, bătrânul era foarte credincios și, pentru că se ține însă bine, se ducea în fiecare Duminică la biserică.

Mare mirarea a fost deci pe toată lumea, când acum câteva Duminici centenarul nu s'a arătat deloc la slujbă. Așa și Duminica următoare.

Atunci, mai mulți credincioși, crezându-l cumva bolnav, s'au dus la el acasă și l-au întrebat:

— Ce ai?

— Nimic.

— Atunci, de ce nu mai vii la biserică?

— M'am hotărât să nu viu niciodată!

— De ce?

— Pentru că, pe cât văd, Dumnezeu m'a uitat până acum. Și pentru că sânt încă zdravăn, nu vreau să mai apar în fața lui, ca nu cumva să-și aducă aminte de mine..

Plin de datorii, unul dintre scriitorii noștri se plânse unui prieten:

— Nu știu ce să fac ca să scap odată de datorii și să duc și eu o viață liniștită!

Prietenul se gândi o secundă apoi îi sălăui:

— Ai o singură soluție: să le înșori cu o fată bogată.

Dar scriitorul îi răspuse, foarte indignat:

— Să mă înșor eu? Ce spui, nene! Ia te uită soluție! Dacă creditorii mei au nevoie de parale... n'au decât să se înșoare ei!

Trei voiajori comerciali s'au întâlnit în același compartiment și au început să-și povestească pe rând, aventurile mai primejdioase prin care a trecut fiecare.

— Eu, zice primul, am tras odată la un hotel mare din Cluj. Către miezul nopții, m'am trezit brusc din somn: tot hotelul era cuprins de

flacări. Nici n'am avut timp să mă îmbrac și am luat-o la goană pe scări numai în cămașe, lăsându-mi toate hainele să piară în foc. Cu toate astea, drept să vă spun, nu m'am prea sînchisit de înlămpierea asta, pentru că am un bălat care e crotlor.

— Eu, zise al doilea, pe când călătoream odată pe valea Oltului, trenul meu s'a ciocnit cu altul. Ciocnirea a fost atât de puternică încât mi-am găsit ceasul sfărâmat în vestă. Dar, drept să vă spun, nici eu nu m'am sînchisit prea mult de pagubă, pentru băiatul meu e ceașornicar.

— Eu, zise al treilea m'am speriat într-o zi grozav de tare. Dar nu mam sînchisit nici eu, pentru că băiatul meu are o spălătorie.

Cunoscutul nostru client, d. Pompa, alerga ieri prin oraș după diferite comisioane. Simțind însă că are stomacul puțin deranjat, întră repede într-o farmacie.

Domnule, se rugă el, dă-mi ceva pentru stomac... dar ceva să mă facă să ajung acasă... Mă vreau un accident neplăcut

— Unde locuiești? îi întrebă farmacistul.

Pompa îi dădu adresa și farmacistul, calculând întâi, îi prepară apoi un praț, pe care îl și oferă cu un pahar de apă!

Poftiți... luați repede asta, dar plecați imediat acasă!

Pompa se execută și apoi o rupse la fugă până la el. Dar a doua zi dimineața se întoarse la farmacie cu o falcă în cer și una în pământ

— De ce sunteți supărat? îi întrebă farmacistul. Medicamentul pe care vi l-am dat nu și-a făcut efectul?

— Ba da! Prațul nu e rău... numai că te-ai înșelat cu trei metri!

O izbucnire a D-nei Pétain

Mareșalul Pétain căruia îi revine acum sarcina ingrădă de a drege ce au stricat alții, era în momentul când izbucnise celalalt războiu războiul din 1914 care l'a acoperit de glorie), colonel, în ajun de a fi pus în retragere. Știind bine că nu putuse cuceri ultima tresă din pricina caracterului său independent, și de altminteri filosof — a dovedit și acum că este filosof, se pregătea să se retragă în satul său natal, cultivându-și ca orice pensionar cuminte, peticul de grădini.

Dar d-na Pétain nu putea să se resemneze cu situația soțului ei a cărui valoare era în măsură s'o prețuiască. Distinsa doamnă nu înțelegea cum alții, mai puțin merituosi, au putut s'o ia înaintea tovarășului ei de viață. Și fiindcă avea un mod sincer de a exprima ce gândește, d-na Pétain își traducea adesea amărăciunea în cuvinte, să-i zicem, pitorești.

Astfel, într-o zi, venind la colonelul Pétain în vizită un vechiu prieten, contra amiral, doamna îi dădu drumul, referindu-se la ultimele avansări în armată.

— Spune-mi, amirale, de unde recrutează pe domnii aceștia cari au fost avansați trecând peste drepturile bărbatului meu? Văd pe Z, și Y. generali. Ce erau înainte?

D-na Pétain uitase că și amiralul avea un frate care tocmai se găsea

pe lista noilor înalțai. Se produse firește, un moment de genă. Dar Pétain interveni imediat cu un zâmbet:

— Ei, draga mea, ce vrei să fi fost înainte? Ia, erau și ei colonel, săracii!

Un răs general împrăștia norii indispoziției.

Flagrant delict

Gogu primește o anonimă în care e anunțat că nevastă sa îl înșală. I se arată și locul și ora când vinovații se întâlnesc.

Ca toți bărbații încornorați, Gogu a luat întâi scrisoarea drept o mârșevie trimisă de un invidios. Când văzu însă că Lucreția, nevastă lui lipsește tocmai la orele arătate în anonimă, s'a decis să fie mai atent.

Cu un revolver în buzunar, Gogu s'a ascuns în fața casei unde trebuiau să se întâlnească vinovații. La ora arătată, Vasile și Lucreția sosiră în chip discret și intrară în casă.

Gogu rămase tâmpit de stupefacție. Așteaptă un minut, două, — un ceas, două — apoi dădu buzna în casă și surprinse pe vinovați.

— Gogule, lartă-mă! gemu soția. A fost un moment de rățecire!

— Ce moment, madam, că de două ceasuri de când aștept afară, am nădușit!

Rețete

La patul unui nefericit care cultă cu neliniște, doi doctori pot să cadă de acord asupra ce-l ține pe clientul lor în ceașca...

Discuția se aprinde:

— Te asigur că e vorba...

— Nu pot să cred.

— Nu? Ei bine, ai să faci autopsie.

D-rul M. este chemat pentru o operație la un sanatoriu pe lângă Inainte însă de a sosi, pacientul combase.

— Domnule doctor, ați venit târziu.

— Eu, nu. Bolnavul a plecat de vreme.

— Vă datorăm ceva, d-le.

— Da, onorariul pentru operație.

— Dar n'ați făcut-o.

— N'are importanță. S'ar putea ca rezultatul să fie același.

— Ce crezi despre teoria...

biană în legătură cu sărutul...

— Am auzit că sunt unii...

fără de cari nu putem să trăim...

Imposibil!

La un punct de vamă, un agent de inspecția bagajelor. Vameșul dresează către un pasager...

— Vă rog, deschideți valiză!

— Nu pot.

— De ce?

— N'am cheie. Cheia e la desiu

— Ei bine, scoateți-o din buzunare!

— Nici așa nu pot.

— Dece?

— Fiindcă pardesiul e în valiză!

Chestii cu englezi

În trecere prin Elveția, un agent de inspecție înfruntă, constrâns de o chestie inexorabilă, regulile bune...

și se întoarce cu fața spre agent. Un agent de circulație încheie pe loc un proces verbal...

treventie.

— Zece franci amendă!

— Nu pot.

— Știu. Poftim douăzeci de franci amendă!

— Dar n'am să mă duc să plătesc!

— Oprește-l pentru douăzeci de franci amendă!

— Nu se poate!

— Nu? Atunci lasă că te duc la închisoare!

— Nu? Atunci lasă că te duc la închisoare!

— Și adresându-se valetului...

— Iohn, fă și dumnealui să plătească amendă!

Contraversă între un agent francez, mai înalt de tală și un agent englez, mai înalt de tală în domeniul amintirilor a...

„anante cordiale”. E vorba de calitățile popoarelor lor.

Insularul declară: „yes! yes! sunt inteligenți; dar știu că sunt inteligenți și prostie nu i-au pas!”

— Da, răspunde francezul cred că pasul ăsta este Pasul...

Așa a făcut!

Mitică istorisea unui prohodnică sa stricase logodna...

— Prost ce ești, îi răspunde tenul, n'aveai decât să-și scrie un unchiu fabulos de bogat...

il vei moșteni tu!

— Chiar așa făcui, făcui!

— Și?

— Și fosta mea logodnică...

gând acum să se mărite cu...